

EEN VERHAAL MET EEN LUCHTJE

Ooit konden we er niet omheen. Majestueus, dampend en vooral ‘geurend’ lag ie achter op ons perceel, net naast de toen nog gigantische groentetuin. Onze mesthoop. Product van de varkens, geiten en schapen die achtereenvolgens een diervriendelijk onderkomen vonden in onze schuren en graslanden.

Die hoop was niet bepaald een juweel, maar zorgde er wel voor, dat ons stukje Eemnesser bodem super vruchtbaar was en elk jaar een fantastische oogst opbracht. De dieren zijn er niet meer, en evenmin die groentetuin. De mesthoop is intussen verworpen tot een minimalistisch hoopje, dat nog slechts herinneringen oproept aan een lang vervlogen agrarische tijd.

Nee, dat laatste is niet helemaal waar, want, de laatste jaren haalt dat hoopje bij mij ook menigmaal het verhaal van Job naar boven. Job, onberispelijk en rechtschapen en destijds de rijkste man van het hele Oosten. (*Job 1, vers 1-3*) Job die, ten gevolge van een in mijn ogen nogal vreemde weddenschap tussen de Heer en Satan, bijna alles kwijtraakte en uiteindelijk op de mesthoop belandde.

Een Bijbelverhaal, waar ik eerder nogal moeite mee had. Pas, toen ook ik voor mijn gevoel op die mesthoop leek te belanden, begon ik iets te begrijpen van de bedoeling van dat verhaal. Opstandig worden, in woede uitbarsten, niet willen of kunnen aanvaarden, God zelfs ter verantwoording roepen. Het is zo menselijk, het mag, het hoort er allemaal bij! Maar intussen toch blijven hopen en vertrouwen, ondanks alles, dat er iemand is, die jou ziet in al je verdriet en ellende. Iemand, die zichtbaar en voelbaar wordt in mensen, die hun hand naar je uitsteken en zelfs bereid zijn een tijdje naast je te komen zitten. Die steun heb ik mogen ervaren als een grote zegen.

Zoals ik ook de dag, waarop Franciscus van Sales in mijn leven verscheen, als een zegen beschouw.

Vele keren heb ik al over hem mogen schrijven, onder woorden mogen brengen, wat hij voor mij betekent. Maar naast hem, is er nog iemand, waarmee ik mij meer en meer verbonden voel: Jeanne de Chantal, onverbrekkelijk verbonden met François. Toen zij hem voor het eerst ontmoette, zat zij niet bepaald op rozen. Nog maar kort daarvoor was ze, ten gevolge van een jachtongeluk, haar man verloren, waar ze zo zielsveel van hield. Hierdoor bleef ze achter met 4 jonge kinderen, waarvan de jongste geboren was enkele dagen voor de dood van haar man. In haar wanhoop gaf ze zich over aan een geestelijk leidsman, die zeer streng voor haar was en waardoor haar verwarring alleen maar groter werd.

Bovendien werd ze door haar knorrige schoonvader op straffe van onterving gedwongen bij hem te gaan wonen, zoals Dirk Koster beschrijft in zijn boek: 'François de Sales' (blz.102-105). De ontmoeting in Dijon met Franciscus bracht een totale omwenteling teweeg in haar leven. Hij was het, die het hart van Jeanne uiteindelijk tot rust wist te brengen. In één van de eerste brieven aan haar schrijft hij:

“Je vraagt me om hulp bij je twijfels en bekoringen tegen het geloof, die je dwarszitten en uitputten. Ik wil hierop zeggen wat God mij ingeeft. Je moet zulke verleidingen weerstaan, weerstaan zoals je zinnelijke bekoringen weerstaat: er niet op reageren, niet luisteren, laat ze tekeergaan aan de deur. Dat doe ik ook, zal je zeggen, maar ze zijn lastig en het lawaai verstoort de rust. Blijf geduldig, zet je neer bij God en blijf bij Hem en doe de deur dicht. Ik geef je nog een ander middel: Ga niet in discussie. Zeg tegen jezelf: ik ga hier niet op in, roep desnoods luid dat je God trouw wil blijven. Heb ik me zo goed uitgedrukt? “

(François de Sales, Dirk Koster osfs, blz. 110)

Jeanne de Chantal. Een vrouw en moeder, wier leven totaal was ingestort. Maar als je zo iets verschrikkelijks overkomt, hoeft dat niet te betekenen, dat je leven voorbij is. Het zal nooit meer worden zoals het was, maar dat wil niet zeggen dat het nooit meer goed kan worden. In tegendeel. Zo groeide er vanuit die mesthoop, waarop ook Jeanne was beland uiteindelijk iets heel bijzonders, hetgeen mogelijk werd door die ontmoeting met Franciscus. De warme vriendschapsband die tussen hen beiden ontstond en hun beider diepe liefde voor en vertrouwen in God gaf hun zoveel kracht en doorzettingsvermogen, dat zij samen tot grootse dingen in staat bleken, waaronder de realisatie van de grote droom van Franciscus: de Visitatie. Een open gemeenschap van vrouwen, waar ook plaats zou zijn voor weduwen en vrouwen met een beperking, die graag samen wilden wonen om God te dienen en zieken te bezoeken. En dat alles zonder de strenge kloosterregels. Een gemeenschap, die groeide en bloeide onder de zorg en aandacht van Franciscus en Jeanne, maar die helaas door inmenging van Rome uiteindelijk toch een gesloten klooster moest worden. Dit tot grote teleurstelling van de beide stichters. Tja, ook in haar nieuwe leven kende Jeanne tegenwerking, teleurstelling en menigmaal intens verdriet. Zo verloor ze ook nog eens 3 van haar 4 kinderen. Maar samen met Franciscus bleef ze staande. Nieuwe mogelijkheden en kansen deden zich steeds weer voor, zoals uiteindelijk ook het geval was bij Job. Zijn verhaal eindigt ook niet op die mesthoop, maar volgens het Bijbelverhaal verging het hem na al die narigheid uiteindelijk beter dan vroeger, want de Heer verdubbelde zijn bezit (*Job 42, vers 10*).

Te lang hebben we Jeanne in de schaduw van Franciscus geplaatst. Het is goed, dat ook zij in dit dubbel jubileumjaar in het volle licht wordt geplaatst. Naast Franciscus groeide zij in geestelijke rijkdom. Ook zij schreef tijdens haar leven vele

brieven, waarvan er een groot aantal bewaard zijn gebleven. In één daarvan, vertaald door Willem Spanns, deze bijzondere uitspraak:

"Voor wie weet te wachten, komt alles op de juiste tijd"

Op de schamele restanten van mijn mesthoop gedijen nu enkele levenskrachtige kalebasplanten. Vol bewondering sla ik het groeiproces gade. Er groeien zelfs vruchten aan, die elke week toenemen in grootte en gewicht. Het vergt nu nog wat geduld, maar als de tijd rijp is, hoop ik die vruchten ervan te mogen plukken. Intussen heeft de wind van de tijd de

oude, penetrante geur van mijn mesthoop weggeblazen en vervangen door de tintelende, frisse geur van herwonnen levenskracht.

Dat deze geur zich mag verspreiden in alle luchtlagen van onze wereld en ten goede mag komen aan allen, die daar zo naar snakken!

Wil Vos - Post